

2012 Ramazan Bayramı'nda Muhterem Hocamızın Huzurunda Okunan Hutbe

الله أكبر كبيرا - والحمد لله كثيرا - وسبحان الله بكرة وأصيلا

الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا. وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ. وَمَا تَوْفِيقِي وَلَا اغْتِصَامِي إِلَّا بِاللَّهِ. عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَلَا نَظِيرَ لَهُ وَلَا مِثَالَ لَهُ. الَّذِي لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْهِ. كَمَا أَتْنِي عَلَى نَفْسِهِ. عَزَّ جَارُهُ وَجَلَّ ثَنَاؤُهُ وَلَا يُهْزَمُ جُنْدُهُ وَلَا يُخْلَفُ وَعَدُّهُ وَلَا إِلَهَ غَيْرُهُ. وَنَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا وَسَيِّدَنَا وَمَوْلَانَا مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ. السَّابِقُ إِلَى الْأَنْبَاءِ نُورُهُ. وَرَحْمَةٌ لِلْعَالَمِينَ ظُهُورُهُ. وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ وَأَوْلَادِهِ وَأَزْوَاجِهِ وَأَصْحَابِهِ وَأَتْبَاعِهِ وَأَخْفَادِهِ أَجْمَعِينَ. أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ؛ اتَّقُوا اللَّهَ تَعَالَى وَأَطِيعُوهُ. إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ. فَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:
وَعَدَّ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ وَرِضْوَانٍ مِنَ اللَّهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

Muhterem büyüklerim, kıymetli arkadaşlarım,

Bayram, bütün bir ramazanın özünü, bereketini, neş'esini bünyesinde sıkıştırmış olarak ötelerin sihirli vâridâtıyla gelir ve bize bitiş içinde başlangıcın müjdesini verir. Böyle bir müjdenin duyulup hissedilmesi, fertten ferde, toplumdaki topluma değişse de gönüllerin ramazan rengine tam boyanması ve şuurların ötelere, ötelere de ötesine uyanması ölçüsünde bayram da daha bir nazlı gelir ve daha bir farklı idrak edilir. O, semaların en nurlu katmanlarından süzölmüş, meleklerin incelerden ince elleriyle örölmüş, sınısıcak, alabildiğine yumuşak bir tül gibi sarar benliğimizi.. ve kopup geldiği âlemlerin şefkatini ruhumuza işlercesine, bir anne gibi kucaklar hepimizi..

Bayram, dünya ve ötelere ait güzelliklerin birbirine karıştığı, bütün bir Ramazan boyu değişik ibadetlerle meleklenen insanlara teveccüh ve iltifat olarak meleklerin bayramlaşan o temiz ruhlar arasında uçuşup durduğu ve her şeyin lâhutî bir güzelliğe büründüğü öyle büyümlü bir gündür ki, onu tam duyup yaşayabilenler kendilerini uyanmak istemedikleri bir rüya âleminde sanırlar. Nitekim, bir hadis-i şerifte haber verildiği üzere; bayram sabahı melekler yeryüzüne inerler; sokak başlarını tutup insanlar ve cinler haricinde bütün mahlûkâtın duyabilecekleri bir seda ile "Ey ümmet-i Muhammed, şu anda ihsanlarını bol bol yağdırın ve en büyük günahları dahi yarlıgayan Rabbinize koşun!" derler. Mü'minler namazgâhta toplanınca Allah azze ve celle "Vazifesini güzelce yapıp ikmal eden işçinin hakkı nedir?" diye sorar. Melekler, "Ücretini tam olarak almaktır" derler. Bunun üzerine Rahmeti Sonsuz, meleklerle "Sizi şahit tutuyorum ki, Ben kullarıma Ramazandaki oruçlarının ve namazlarının sevabı olarak, kendi rızamı ve mağfiretimi verdim." der ve şöyle buyurur: "Ey kullarım, ne derseniz benden isteyin bugün; izzet ve celâlime yemin olsun ki, âhiretiniz hesabına biriktirmek üzere ne isterseniz mutlaka vereceğim; dünyevî taleplerinizde de hikmetle muamele edeceğim. Siz hoşnut olacağım ameller yaptınız, Ben de sizden razı oldum. Şimdi evlerinize günah ve kusurları bağışlanmış kullar olarak dönün!"

Bu açıdan bayram, mükâfat, ferah ve huzur vaktidir; saadet, neş'e ve sürûr günüdür; engin bir inşirah, aşkın bir ümit, tarifsiz bir sevinç ve en ulvî hislerle ruhlarımızı coşturmaktadır. Fakat bir taraftan da o, bir hüznün, hicran ve özlem mevsimidir; gönüllerimize âdeta keder ve tasa pompalamaktadır. Zira, İslâm dünyası olarak biz üç asırdır hiç bayram yapamadık; hep o gerçek bayramların hayaliyle yaşadık.

Bayramlarımızın bayram olduğu günlerde, yollar kıvrım kıvrım bize uğruyor; kârbânlar ülkemiz için "şedd-i rihâl" ediyordu. Krallar, tenezzühlerini bizim yamaçlarımızda ve sahillerimizde düzenliyor, servetler yol yol ülkemize akıyordu. İremler, "Tâk-ı Kisralar" kemerimizde bir toka, yüzüğümüze bir kaş olmuştu. Adaletin temsilcisi, kimsesizlerin sahibi ve denge unsuruyduk; zulümler karşısında "Yeter artık!" diyerek sesimizi yükseltip gaddarları hizaya getirebiliyor, zâlime haddini bildiriyor ve vesayetimiz altındakilere insanca yaşama imkanları sunuyorduk. Hayat düzenimiz, içtimaî ahengimiz, maddî refahımız, huzurumuz, itminanımız ve ümitlerimizle "güneş devletleri"ni, "ütopyaları", "el-Medinetü'l-Fâzılaları" bir menşurdan geçirir gibi özleştirmiş, hayalde varlık cilvesi göstermeye muvaffak olmuştuk. Sonra "kâbus-u hûn" bir korkunç dev, su menbâmıza oturdu, bağ ve bostanımızı kuruttu. Bir umumî yıkılış ve dökölüş başladı. Burçlar çöktü, surlar yıkıldı, göller kurudu, yollar perişan oldu. Atlardan cepkenli yiğit akıncının bir tepeye gömölüp üstünün taşlarla örtülmesinden bu yana biz bayrama hasret kaldık. Ağlamak kaderimiz oldu.

Azıcık vicdanı bulunan, mezarlara perde gerip arkasında zevk edemez ki!. Cenaze evinde düğün alayı olmaz ki!. Musallanın başında gülüp oynamak, değil Müslümana, herhangi bir insana yakışmaz ki!..

Şefkat Peygamberi, bir bayram günü, ağlayan tek bir yetimin yüzünü güldüreceği ana kadar bayram yapamamıştı. Oysa bugün koskoca bir ümmet adeta öksüz ve yetim.

İslâm'ın yüzünün akı Selçuklu atabeylerinden Nureddin Zengi, Kudüs-i Şerif'in Müslümanlar tarafından istirdadından tam 25 sene önce Mescid-i Aksâ'nın ölçülerine uygun bir minber yaptırmış ve hep onu yerine yerleştireceği günün hayaliyle yaşamıştı. Orada Ezan-ı Muhammedî yeniden yükseleceği ana kadar bayram etmemeye yeminli gibiydi. O minberi kendisinden emanet alan Şarkın şanlı sultanı Selahaddin Eyyubî emaneti yerine tevdi edeceği güne değin hiç gülmemiş; bir ev edinmesini söyleyenlere "Allah'ın evinin boynunda zincir varken Selahaddin'e ev mi olur!" cevabını vermişti. Halbuki, bugün yalnızca bir mescid değil binlerce mabed ruh-i revân-ı Muhammedî'ye hasret ve sadece bir belde değil, bütünüyle İslam coğrafyası sanki zindan-ı esaret..

Sultan Birinci Abdülhamid Han, Hotin ve Özi'deki Müslümanların katliama maruz kaldıkları ve Özi kalesinin düştüğü haberini alınca, "Ahh Özi!" diye inlemiş; kederinden o anda beyin kanaması geçirmiş; bir kalenin düşman eline geçişinin ve 25 bin müslümanın şehit edilmesinin ızdırabına dayanamayıp rihlet-i dâr-ı beka eylemişti. Allah aşkına, günümüzde Müslümanların düşmeyen kalesi kaldı mı? Mü'minlerin zulme uğramadıkları bir yer var mı?

Öyleyse, hangi bayram sevince gark edebilir inananları!.. Nasıl bir vicdan doyasıya yaşar sevinç, neş'e ve inşirahı!..

Yanı başımızda Suriye.. ötede Myanmar.. bütün yeryüzünde zulüm, kan ve gözyaşı var!.. Müslümanların yaşadıkları coğrafyalarda cehalet, iftirak, fakr u zaruret diz boyu.. Ümmet-i Muhammed perişan, derbeder; İslam'ın bembeyaz çehresine zift atılmış, zulmet kopkoyu.

Her yanda yürekler tıpkı kamış kalemler gibi cızır cızır.. ve cızırdayan bu kalemler, kan rengindeki mürekkepleriyle tarihin en kirli sayfalarından birine ne utandıran notlar düşüyor: Ezenler kan kokusu almış köpekbalıkları gibi av peşinde; her gördüğüne saldırıyor ve herkese diş gösteriyor. Mazlumlar-mağdurlar ise, sürekli şaşkınlık içinde ve beyhude eforların yorgunu.. dört bir yandan gelip ruhlara çarpan acı haberlerle yığınlar sürekli tedirginlik içinde..

Nebî ifadesiyle, gerçek mü'minler sevgide, merhamette, şefkate, gönülden davranmada bir vücudun uzuvları ölçüsünde kavî bir irtibat içindedirler ve her zaman birbirlerinin acılarını ruhlarında duyar, müteallim olur, sevinçlerini de paylaşır ve onlarla aynı mutluluğu beraber yaşarlar. Mümin olmak bunları gerektirirken ve çeşit çeşit mağduriyetlerin, mazlumiyetlerin ağındaki insanlar nazarlarını dikmiş melûl, mahzun ve mükedder yüzümüze bakarken nasıl ferah duyup bayram yapabiliriz ki!.. Hele şehit cenazeleriyle her gün yürekler dağlanırken ve "Beni testereyle ortadan biçsinler, ikiye bölsünler; fakat, ülkemin bir karış toprağına dokunmasınlar!" düşüncesiyle canı gırtlığında yaşayanları ağlatan manzara ortadayken biz nasıl sevinçle dolalım ki!.

Gözümüzün önünde cereyan eden bunca trajediyi görmezlikten gelemeyiz. Bunca fâcia ve bunca mezâlimi görmemek için sağır, kör ve kalbsiz olmak iktiza eder. Görüp duyuyorsak "adam sende!" diyemeyiz. Diyorsak, aman Allah'ım, bu ne büyük gaflet, ne derin uykudur ki, İsrâfil'in sûru gibi tarrakalar dahi uyarıyor?

Biz, milletçe devletler arası muvazenede o muhteşem yerimizi kaybettiğimiz günden beri dünyayı başboşlar idare ediyor; insanlığın kaderi bulaşıklara emanet. Her yerde pusuya yatmış din düşmanları, dine-imana taarruz bahaneleri icat ediyor ve saldırı fırsatları kolluyor. Bir kısım densizler ise, insanların diyanet hislerini kullanarak dünya peşinde koşuyor.

Çoğumuz gafil, bedbin, dünsüz-yarınsız sefil birer hâzede gibi aktüalite ile iç içeyiz. Yığınların rüya ve hülyaları ekonomi ve refah; taptıkları da dolar, dinar ve euro. Ruhlar meflûç, kalbler kötürüm, basîret âmâ, düşünceler kirli, davranışlar da tam buna göre... Doğru-dürüst hiçbir şey olamamışız, her şey olmuşluğun hesaplarıyla oturup kalkıyoruz. Ortada mülk yok, saltanat yok, Süleymanlık rüyaları görüyoruz. Boyumuzun kat kat üstünde bir gurur âbidesi gibiyiz.

Makam sevgisi, şöhret hissi, rahat etme düşüncesi, tenperverlik duygusu boyunlarımızda âdeta çelikten bir kement; her biri birer gayya olan bu duygulardan bir türlü kurtulamıyoruz. İnsanlar birbirine yabancı, vifak ve ittifak nikâhı Allah'ın buğz ettiği talâka emanet, nefsanî duygularımız yeni iftirak cepheleri oluşturma peşinde ve hepimiz şahsî düşüncelere ipotek gibiyiz. Öyle ki, onca dert ve ızdırapla kıvrandığımız halde, sanki en büyük mesele oymuş gibi, aylarca öncesinden devletin zirvesini kimin

tutacağı dedikodularıyla vakit tüketiyor, hatta en küçük bir memuriyeti kapma yolunda sen ben kavgalarına girişiyoruz.

Hizmet dairesinde küçük büyük bir yer tutan arkadaş!. Hususî planda sana bana gelince; Allah Teâla senden benden bütün mazeretleri de aldı. Artık, duymadık diyemeyiz, sözlerin en güzellerini, nasihatlerin en tesirlilerini dinledik. Görmediğimizi iddia edemeyiz, yaşantısıyla “mücessem İslam” olmuş büyüklerimizin hayatlarını müşahade ettik; derdi de ızdırabı da mukaddes hafakamı da onların temsillerinde gördük. Belki kendimiz tadamadık ama havf u recayı, yakaza ve temkini, likâ iştihakını ve vuslata karşı sabrı iliklerine kadar hisseden başyücelere şahid olduk. Şayet istidatlı gönüller, bizim salonunda yaşadığımız dairelerin sadece kapısına ulaşılabildik, iştihakla coşar ve bu yola ruhlarını adarlardı. Heyhat, biz vefalı davranamadık, bir türlü samimî olmadık, yürüdüğümüz yolda sürekli zikzaklar çizdik, durduğumuz yerin hakkını veremedik ve mazhariyetlerimize göre sağlam bir duruşa geçemedik. O halde bayram neşvesini nasıl tadalım, kalbimizde o inşirahı nasıl duyalım ki!

Muhterem Müslümanlar!

Hassas gönüllere sakîl gelmesinden korktuğum bu cümlelerden sonra, her şeye rağmen bayramı bayram olarak duyabilmemiz için biri ferdî biri de içtimaî iki ümit vesilemizin ve inşirah menbâmızın bulunduğunu hatırlatmak istiyorum:

Kâmil mü'minler olduğumuzu iddia edemeyiz; fakat, Hak ve hakikat namına hiçbir şey duyup tatmadığımızı söylememiz de nankörlük olur. Belki olmamız gerektiği gibi olmadık ama olduğumuza da çok şükür. Ya O'nu hiç tanımasaydık, ya O'nun nurundan büsbütün mahrum kalsaydık!

Hazreti Ömer, Yemâme Savaşında kardeşi Zeyd'in şehid olması üzerine çok üzülmüş, gece gündüz gözyaşı döküyordu; “Ahh Zeydim!.. Sabâ yeli estikçe senin kokunu alıyorum.” diyerek hüznü ağılıyordu. Bir gün şâir Mütemmim bin Nüveyre onu ziyârete gelmişti. Onun kardeşi Mâlik de aynı savaşta yer almış ama mürtedlerin safındayken ölmüştü. Hazreti Ömer'in hüznünü gören Mütemmim, “Ey Ömer, Yemâme'de senin kardeşin şehid olup Cennet'e giderken benim kardeşim mürted olarak Cehennem'e yuvarlandı. Eğer benim kardeşim de senin kardeşinin gittiği yere gitseydi, ben ona hiç üzülmez ve hiç hiçbir zaman ağlamazdım” demişti.

Evet, bizler o kırık azimlerimiz ve o çatlamış ümitlerimizle, yolların hakkını verememiş olsak da safımız belli ve hep yollardayız. Allah'tan başkasına Rab demedik; sadece hislerimizle de olsa, İnsanlığın İftihar Tablosu'ndan başkasını gerçek sevgili bilmedik. İman ile, ihtisapla karşıladığımız Ramazanın o ışıktan, renkten, sestem şivesiyle bir kez daha vuslat yaşadık; ezanları, sahurları, iftarları ve teravihleriyle Kutlu aydan nasibimizi aldık, Müslüman olmanın lezzetini iliklerimize kadar tattık... Ne kadar bahtiyarız!

Hele bir de vuslat çağına girdiğimiz hülyalarına kapılarak “eşref saat” beklentisiyle nefes alıp verdiğimiz, Medîne'nin peçesinin aralandığını, Ravza'nın perdesinin açıldığını, Şefkat Peygamberi'nin bayram meclislerine baktığını ve hatta ziyaretiyle asrın gariplerini sevindirip “Artık siz ne yetim ne de sahipsizsiniz, sizin sahibiniz benim” dediğini hayal ettiğimiz şu dakikalarda sûr sesi almış gibi dirildiğimizi hissediyor ve kendimizi O'nun anne kucağından daha sıcak bağrına atmak için sabırsızlanıyoruz.

Nasıl olmasın ki! Bir gün Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bayramlık elbiseler giymiş çocukların neşe ve sevinç içinde oynadıklarını görmüştü. Onların yanından geçerken, yırtık elbiseli bir çocuğun kenarda oturup diğerlerini hüznü seyrettiğine şahit olmuştu. Rahmet Peygamberi hemen onun yanına varmış; halini hatrını sorup gönlünü almak istemişti. Çocuk, babasının cihad meydanında şehit olduğunu söylerken ve kimsesizliğinden dert yanarken iyice gözyaşlarına boğulmuş ağılıyordu. Ferîd-i Kevn ü Zaman (aleyhissalâtu vesselam) Efendimiz, çocuğun ellerinden şefkatle tutmuş, saçlarını sevgiyle okşamış; “*Yavrum, Allah Rasûlü baban, Âişe annen, Fatıma ablan, Hasan ile Hüseyin de kardeşlerin olsun, ister misin?*” demişti. Sonra da onu alıp hane-i saadetlerine götürmüş, yedirmiş içirmiş ve güzelce giydirmişti. Dahası “İsmim Büceyr” diyen bu yetime “*Artık senin adın Beşir olsun*” buyurmuş ve adeta ona yeni bir doğum yaşatmıştı. Beşir, oynayan çocukların yanına döndüğünde artık gülüyor ve bayram ediyordu.

İşte Şefkat Peygamberinin sınırsız iklimine kendimizi salacağımız böyle bir bayramın hayalini kuruyor, mübarek sima ve sîretine hasret gittiğimiz hicranlı günlerden sonra bizim kimsesizliğimizi de bitireceği ümidiyle bir yetim edasıyla boynumuzu büküp ona sesleniyoruz: Ya Rasûlallah! Yıllar var ki, Sana kırık-dökük beyanlarımızla davetiyeler çıkarıyor, arz-ı hâl edip yalvarıyor ve gönüllerimize taht kurup bizlere “Bendelerim!” diyeceğin ânı bekliyoruz. Hatta zaman zaman, on dört asır öteden lütfedip gönderdiğin “Kardeşlerim” iltifatına itimat ederek, kapımızın önünde duyduğumuz her ayak sesine “Bu O'dur!” diyor; mevlid okuyanların “Geldi bir akkuş kanadıyla revân” der demez ayağa kalkıp el bağlayarak

senin doğumunu ayakta karşıladıkları gibi, hemen kıyam edip el pençe divan duruyoruz. Güllerin minik minik tomurcuğa durduğu, lalelerin gizli gizli tebessüm kesip yolunu gözlemeye koyulduğu, teşrifini bekleyenlerin “Talea’l-bedru aleynâ - Üzerimize Ay doğdu...” diyecekleri eşref-i saatin yaklaştığı şu dakikalarda, hasret ve hicranla yanan ruhlarımızı daha fazla bekletme gel! Gel de biz de bayram edelim!.

Aziz Müminler,

Cenab-ı Hak, “Hiç şüphesiz o zikri, Kur’ân’ı Biz indirdik, onu koruyacak olan da Biziz!” buyurmuştur. Bu ayetle kibriya ve azametini vurgulamasının yanı sıra, bazı icraâtına sebepleri vesile kıldığını da ima eden Rabbimiz, Kur’ân’ı indirirken Hazreti Cebrâil gibi bir elçiyi vazifelendirdiği gibi, onu korurken de vahiy katiplerini, onların yazdığı nüshaları ve daha sonra da onun her harfine vâkıf hafızları vesile olarak kullanmıştır/kullanmaktadır. Şu da bir gerçektir ki, Kur’an’ın korunması, sadece Mushaf’ın ve lafızlarının korunmasından ibaret değildir; onun manası, muhtevası ve mesajları da hıfz-ı ilahî altındadır. Bu itibarla da, kıyâmetin kopacağı vakte kadar bu ümmetin içinde hidâyet üzere bulunan ve hakka sımsıkı sarılmış olan bir kesim her zaman var olacak; Allah’ın inayetiyle, sebepler planında O’nun dinini muhafazaya memur bulunacaktır.

Nitekim, son devirde beklenmedik bir şey oldu. Üç asırlık bir geceden, tayfunlu bir kıştan sonra inananların kefeni gömlek yaptıklarına, bir kere daha ölüm çukurundan kurtulduklarına ve bir kez daha tipiden-borandan yakayı sıyrıp bahara yürüdüklerine dair emareler zuhur etti. Asırlardır seması yağmur yağdırmayan, yerî ot bitirmeyen, er oğlu er vermeyen bir dünyada adanmış ruhlar boy gösterdi. Mevla-yı Müteal’in, rahmet yağmurlarıyla ve dertlilerin gözyaşlarıyla suladığı tohumlar canlanmaya, rüşeymler başını topraktan çıkarmaya ve dünyanın her yanında renk renk çiçekler gamzeler çakmaya başladı. Artık bugün bir kısım tipi-boranla beraber bahar esintileri, ölüm ve inkıraz gürültülerinin yanında diriliş neşideleri, bedbinlik ve karamsarlık hırıltılarının ötesinde ümit nağmeleri duyuluyor.

Onca zaman sonra rahmet yağmuru ve şefkat esintileriyle meydana gelen yeşillikleri Allah kurutur zannediyor musunuz? Mevla, pırl pırl gençlerin, onları yetiştirmek için kendinden geçmiş hizmet erlerinin köküne kibrit suyu dökülmesine izin verir zannediyor musunuz? Rahmeti Sonsuz, tütmeye başlamış ümit ocaklarımızın söndürülmesine müsaade eder ve ümitle şahlanmış gönüllerimize inkisar yaşatır zannediyor musunuz? Böyle bir zan, Allah’ı hakkıyla tanımamış olmanın neticesidir. Hayır, şu anda yeryüzü, tekâmül yağmur duâsına hazırlanmış gibi, urbalar alt-üst olmuş, eller aşağıya doğru çevrilmiş.. gözler ümitle açılıp kapanıyor ve yanık sîneler, güftesiz besteler mırıldanıyor... yeryüzünü şefkatle seyreden rûhânîlerin gözleri damla damla.. bilfarz, bulutların suyu tükense bile, sebepler ötesi âlemlerden gelecek rahmet meltemleri, yeryüzünü Cennetlere çevirecek ve her şey gibi bizim de hasret ateşlerimizi söndürecek keyfiyette.

İctimaî coğrafya sürpriz doğuşlar arefesinde ve gelecek, yeni bir doğuma hamiledir. Müjdesi verildiği üzere, şu istikbal inkılabâtı içinde en yüksek sadâ Hakk’ın sadâsı, Kur’an’ın sesi ve sahib-i Kur’an’ın nidası olacaktır. Yeryüzünde iman, huzur ve itminân son bir kere daha dalgalanacak.. ve hemen herkes, fitrat ve düşünce dünyasının müsaade ettiği ölçüde bu yeni esintiden mutlaka istifade edecektir.

Evet, bükülen beller, nevmîd olan gönüller ve yaşaran gözlere Rasûl-ü Ekrem müjde veriyor ve buyuruyor ki:

لَا تَزَالُ طَائِفَةٌ مِنْ أُمَّتِي ظَاهِرِينَ عَلَى الْحَقِّ لَا يَضُرُّهُمْ مَنْ خَدَلَهُمْ حَتَّى يَأْتِيَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَذَلِكَ

“Ümmetimden bir bölük her zaman hak üzerine kâim ve sâbit olacak; başkalarının kendilerini yüzüstü bırakmaları onlara asla zarar vermeyecek ve onları hiç sarsmayacak; onlar, Allah’ın emri gelinceye, kıyâmet kopuncaya kadar bildikleri yolda istikamet üzere devam edecekler ve hallerini bozmayacaklar.”

Öyleyse, bize düşen; âidiyet mülâhazasına girmeden muhtelif meşrepler içinde mevcudiyetlerine inandığımız bu insanlardan biri olmaya çalışmaktır. Zira, bu mücahede yiğitleri, Kur’an hâdimleri, tebliğ gönüllüleri ve temsil erleri arasında bulunduğumuz sürece hem kendimiz sağlam bir kulpa tutunmuş olacağız hem de dünyanın dört bir yanına saçacağımız tohumlar, Allah’ın inayetiyle bir gün mutlaka hayata yürüyecek; hattâ çürüyüp gittiğini zannettiklerimiz bile, mevsimi gelince yediveren, yetmişveren başaklar gibi salınıp kendi talihlerinin bestelerini mırıldanacaklar.

Muhterem Mü’minler,

Bayramlar, topluca sevinme günleri olduğu kadar da hep beraber düşünme, içtimaî murakabe günleridir. Bayramın bir şiarı “musâhabe” (bir araya gelip tatlı tatlı sohbet etme) olsa da, aynı zamanda onun en büyük bayramı hatırlatan bir “muhâsebe” yanı vardır. Bundan dolaydır ki, Allah Rasûlü bayram

hutbelerinde Ashab'ının nazarlarını asıl bayrama çevirmiş; mehafetullahı anlatıp Allah'a itaate teşvik etmiş; ölümü, ahireti, cenneti, cehennemi hatırlatmıştır.

Evet, ömrü Ramazan olanın ahireti bayram olur. Hayatını hem kendini hem de başkalarını imar yolunda değerlendirenler, son anlarında çağrılarını en güzeliyle Cennet'e davet edilirler. Ölüm bayramdır onlar için:

يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَةً فَادْخُلِي فِي عِبَادِي وَادْخُلِي جَنَّتِي

“Ey gönlü itmi'nana ve huzura ermiş ruh! Sen O'ndan, O da senden razı olarak dön Rabbine! Haydi sen de katil has kullarıma ve gir cennetime!” (Fecr, 89/27-30)

Kabrin, berzahın, mahşerin felaketlerinden hıfz-ı ilahî ile kurtulan, yüzlerine nûr, gönüllerine sürûr akıtılan mü'minler, bir de kitaplarını sağdan alma sevinciyle coşar, neş'e çılgınlıkları atar ve şükranla iki büklüm olurlar. O an daha farklı bir bayramdır:

فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَيَقُولُ هَٰؤُلَاءِ أَفْرَدُوا كِتَابِيَهُ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلَاقٍ حِسَابِيَهُ فَهَوَّ فِي عَيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ
فَطُوفُهَا دَانِيَةٌ كُلُّوْا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَقْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ

“Kitabı sağdan verilen şöyle der: ‘İşte alın, okuyun bu kitabımı, bakın amel defterime! (Zaten) ben böyle bir hesapla karşılaşacağıma inanıyordum’ Ve artık o, hoşnut olacağı bir yaşayış içinde, (meyvelerin) salkımları (burnunun dibine) kadar yaklaşmış cennettedir. Böylelerine şu şekilde nida edilir: “(Kullarım, ben çok defa sizi renginiz kaçmış, benziniz sararmış-solmuş, gözleriniz içine çökmüş ve avurtlarınız çukurlaşmış olarak görüyordum. Buna benim için katlanıyordunuz.) O geçmiş günlerde takdim ettiklerinize bedel haydi bugün afiyetle yiyin, için!” (Hâkka, 69/19-24)

Hele amel ve davranışların ötesinde, kalblerdeki hâlis niyetlere terettüp eden ilâhî hediyeler vardır ki, onlar bütün bütün tasavvurlar üstüdür: Bunlara nâil olmak bambaşka bir bayramdır:

لِّلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا ذِلَّةٌ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

“İyi ve güzel davranışlarda bulunan ihsan ehline en güzel mükâfat Cennet.. ve daha da fazlası olarak, Allah'ın cemalini rü'yet.. Onların yüzlerine ne bir leke bulaşır, ne de bir zillet! Onlar ashab-ı Cennet, hep orada muhalled” (Yunus, 10/26)

Nihayet, keyfiyetsiz, idraksiz, ihatasız ve misalsiz olarak Cenab-ı Hakk'ın cemalini müşahede etme devletine erenler, Cennet'te olduklarını ve Cennet nimetlerini de unutacaklar; gayri sadece O'nu görecektir, O'nu bilecek, O'nu duyacak, O'nun varlığının ziyasına bağlanacak ve pâr pâr parlamaya başlayacaklar. İşte, bu tarife gelmez bahtiyarlık da tasavvurları aşkın bir bayramdır.

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاصِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّهَا نَاطِرَةٌ

“O gün nice yüzler ışıl ışıl ışıldar ve Rabbi'ne bakar.” (Kıyâme, 75, 22-23)

Bütün bu mazhariyetlerin ötesinde ya da beraberinde bir de “Rıdvan” iltifatı müjdelanmaktadır ki, belki de en büyük bayram onunla olacak. İşte içinde bulunduğumuz şu an, bütün o muhteşem bayramların küçük bir misali. Buradaki bayramları şükre ve zikrullahı vesile kılanlar, vicdanında imanın zevkine uyananlar, İslamî heyecanını hayatının sonuna kadar koruyanlar ve o büyük saadete erene dek sadece imar ve ıslah için yaşayanlar, hâsılı bir ömür kulluk orucuna devam edip Hazreti Azrail'in “gel” demesini iftar vakti sayanlar peşi peşine o harika bayramlara da kavuşacaklar.

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَ أَبْلَغَ النَّظَامِ. كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَامِ. كَمَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَىٰ فِي الْكَلَامِ. وَ إِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ. وَ أَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

﴿دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَتَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدَ الْكَامِلِينَ كَمَا أَمَرَ. نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ نَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْمُعْتَبَرُ. تَعْظِيمًا لِنَبِيِّهِ وَ تَكْرِيمًا لِفَخَامَةِ شَانِ شَرَفِ صَفِيهِ. فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مِنْ قَائِلٍ مُّحْبِرًا وَ آمِرًا: {إِنَّ اللَّهَ وَ مَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ. يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ سَلِّمُوا تَسْلِيمًا}. لَبَّيْكَ...

{ وقال الحمد لله الذي لم يتخذ ولدا ولم يكن له شريك في الملك ولم يكن له ولي من الدن وكبره تكبيرا }

Dualarınıza vesile olması istirhamıyla... Osman Şimşek